

Честитий брягъ сж бъдащите дни.
Световните промени и несгоди
Ще мина азъ — и няма те да хвърлятъ
Въ сърцето ми отсянка... Никой вихъръ
Свещений пламъ на идеала няма
Да угаси — отъ Божий духъ е искра
Той: Божий духъ, изъ мрака битието
Що е извикалъ — въ светлина животь
Да заживей... Другарю, то е блянъ,
Утопия — нали? Та нека бъде!
Въ знойната пустыня на живота,
Където всичко крей и мре, отъ билка
Най-дребна, до сърцето человешко, —
Живителна роса е тя, която
Запазва всичко въ дивната му свежестъ.
Пустыня е сърце безъ идеалъ:
Едничкий веренъ стражъ на любовта —
А тя, и само тя, е на човека
Призванието висше на света.»

И бесенъ вихъръ се надъ тяхъ изви;
Каточе звъръ, изтръгнатъ отъ вериги,
Се хвърли той надъ тъмните вълни
И ги съ бесътъ си зарази. Раззина
Зловеща пасть настръхналата бездна,
И оглуши тя съ дивия си ревъ
Вселената... То беше мимолетенъ
Въртежъ на бура ненадейна. Скоро
Премина той, и всичко пакъ утихна.
Пакъ трепнаха звезди на небесата.
Но мятаха се още все вълните
И тласкаха тамъ лодката разбита:
Ту мъгновенно въ зиналата пасть
На бездната низвъргната летеше,
Ту навъзбожъ възйемаше се тя —
И носеха я стръвните вълни
Къмъ бреговете на незнаенъ край.